

Voor jou!

Voor Gerco, Eline, Jouke en Joanne. Voor Arco, Lyanne, Bart en Niek.
Voor Nienke, Wiebren en Anneke. Voor David en Deborah.
Voor ... jou! Ook al weet ik jouw naam dan niet, dit boek is toch speciaal voor jou!

Maar voordat je het verhaal gaat lezen, wil ik je eerst nog iets vertellen. Het verhaal gaat over een jongetje dat ik al een aantal jaren ken. Hij woont ongeveer twee kilometer bij mij vandaan in een klein dorpje. Nee, hij woont niet in zo'n huis als jij. Hij woont in een hut, gemaakt van modder, met een grasdak. Het dorpje Kachapa ligt namelijk in Zambia. Dat betekent dus zo'n 10.000 kilometer bij jou vandaan. Je zult in dit verhaal veel dingen lezen die heel anders zijn dan in Nederland. Je zult ook over heel moeilijke en verdrietige dingen lezen.

Maar bij alles wat anders is, is er Eén Die Dezelfde is. De God, Die jou kent en ziet, kent en ziet ook de kinderen in Zambia. En dat laat Hij soms op een heel bijzondere manier merken. Een wonder! In het laatste hoofdstuk lees je daarover. Het gebeurde op 12 november 2011 ... Nee, nu ga ik natuurlijk verder niks verklappen.

Ik hoop dat je door het lezen van dit boek mag zien dat er maar een ding écht belangrijk is in je leven. Dat je de Heere lief mag hebben en Hem zult dienen, elke dag van je leven! Ik hoop ook dat je wilt bidden voor kinderen die Hem nog niet kennen. Misschien wel omdat ze ergens wonen waar ze nog nooit of heel weinig over de Heere hebben gehoord ... Ondertussen ben je vast nieuwsgierig geworden waar het boek over gaat. Ga dan nu maar snel het verhaal lezen!

1. De toervogel

‘Bah!’ Met een grote boog spuugt Lavoe de termieten¹ uit zijn mond. Ze smaken naar niks! Heeft hij daarvoor zo zijn best gedaan ... Voor niks termieten gevangen. Voor niks zo lang bij het kookvuurtje gezeten ... Lavoe pakt het pannetje van het vuur en schudt de rest van de geroosterde termieten heen en weer. Wat zal hij ermee doen? Hij kan ze net zo goed aan de kippen geven.

‘Wat zit daar in het pannetje? Mag ik ook wat?’ bedelt Hilda. Zijn zusje staat in de deuropening van de hut. Lavoe haalt zijn schouders op. ‘Van mij wel, maar ze zijn niet te eten!’

Hilda komt naar buiten en gaat naast Lavoe in het zand zitten.

Lavoe schudt een paar termieten in een schaalje en geeft dat aan zijn zusje. Het pannetje zet hij naast zich in het zand.

Hilda pakt voorzichtig een termiet tussen haar vingers en stopt hem in haar mond.

Lavoe hoort het zachte gekraak als Hilda kauwt.

¹ Een termiet is een insect.

‘Hmm, niks lekker’, bromt Hilda.

‘Dat zei ik toch al?’ zegt Lavoe teleurgesteld. Zijn buik knort. Hij heeft nog niks gegeten vandaag en de zon staat al hoog aan de hemel. Hopelijk komt oma snel terug en gaat ze nsima² koken. Er zal toch nog wel maïsmeel zijn? Meteen springt Lavoe op en gaat de hut in. De grote, witte maïsmeelzak ligt opgefrommeld naast de deur. Net wat hij dacht ... Die is zo goed als leeg. Lavoe laat zich op de rieten mat zakken. Hij trekt zijn knieën op en steunt zijn hoofd in zijn handen.

‘Lavoe, mijn buik doet zo zeer.’ Hilda komt om het hoekje van de deur kijken. ‘Komt oma al gauw?’

‘Dat weet ik niet, hoor.’

‘Waar is oma heen dan?’ Hilda zakt naast Lavoe op de rieten mat.

‘Kleren wassen bij het meertje.’

‘Duurt dat lang? Ik heb zo’n honger!’

Lavoe zucht eens diep. Hij weet het allemaal niet meer. Alles is zo akelig geworden nu mama er niet meer is. Het is allemaal de schuld van de toervogel!

‘Lavoe, waar zit je? Hilda?’

2 Nsima is een dikke pap van maïsmeel.

Lavoe en Hilda komen vlug overeind en rennen naar buiten. Daar komt oma het erf op lopen, een grote teil met schoon wasgoed op haar hoofd.

'O gelukkig, daar zijn jullie!' Oma zet de teil voorzichtig in het zand.

'Gaan we nu gauw eten, oma?' vraagt Hilda met haar liefste stemmetje.

Oma strijkt over Hilda's zwarte kroeshaartjes.

'Ach, meisje toch. Heb je zo'n honger?'

'Ik ook, oma', komt Lavoe. 'Maar de zak met maïsmeeel is bijna leeg ...'

'Ja jongen, het valt allemaal niet mee. Hoe kan ik toch ooit goed voor jullie zorgen?'

Lavoe ziet dat er tranen in oma's ogen komen. Hij draait zich gauw om.

Oma loopt naar het pannetje in het zand naast het smeulende kookvuurtje. 'Heb je termieten gevangen, Lavoe? Dat is fijn!'

'Ja, maar...' begint Lavoe.

'Ze waren vies!' Hilda zet haar handjes in haar zij en steekt haar tong uit.

'Vies? Termieten zijn toch nooit vies!' Oma fronst haar wenkbrauwen. 'Ooh, ik snap het al. Er zat natuurlijk geen zout op!'

'U heeft toch ook geen zout meer?' vraagt Lavoe zacht. Nu begint oma te glimlachen. 'Kijk eens!' Ze haalt de dichtgeknoopte punt van haar citenge³ uit haar zij omhoog en frommelt de knoop los.

Lavoe staat er met zijn neus bovenop. Hilda duwt hem opzij om ook goed te kunnen kijken. 'Ooooh ... zout!' Lavoe zet grote ogen op. 'Hoe komt u daar nu aan?' 'Zelf gemaakt in het bos!' zegt oma trots. 'Hilda, geef me dat schaalpje eens aan.'

Hilda pakt het schaalpje, waar nog een paar geroosterde termieten in zitten, en geeft het aan oma.

'Dankjewel.' Oma schudt de termieten in het pannetje en laat dan voorzichtig het zout in het schaalpje glijden.

3 Een citenge is een katoenen lap die je als wikkelrok kunt dragen.

‘Hoe kunt u nu zelf zout maken?’ wil Lavoe weten. ‘Dat kan toch niet? In het bos? Mama kocht altijd zout in een zakje op de markt!’

‘Ja jongen, als je geen geld hebt om zout te kopen, moet je iets anders verzinnen.’

‘Maar hoe doet u dat dan? Maakt u echt zelf zout?’

‘Ja, echt!’

‘Hoe dan?’

‘In het bos is een speciale struik’, vertelt oma. ‘Als je die verbrandt, kun je van de as zout maken.’

‘As is toch geen zout? Hoe kan as nu zout worden?’

‘Jij wilt ook altijd alles weten, hè?’ Oma legt haar hand op het kaalgeschoren hoofd van Lavoe. ‘Je kunt wel meester worden later, net zoals je vader vroeger. Die vroeg me ook altijd de oren van het hoofd.’

Lavoës keel voelt opeens raar dik. Hij knippert met zijn ogen. Vader ... Hij weet niet eens goed meer hoe hij eruitzag. Hilda was nog maar een baby’tje toen papa stierf. Zo lang geleden is dat al. Hij zelf was toen al zo groot dat hij mama kon gaan helpen met hout halen uit het bos. Mama had vaak gezegd dat hij zo op papa leek. Dat maakte dat hij zich minder verdrietig voelde. Maar nu is mama er ook niet meer ... Die akelige tover-

vogel ook! Lavoe slikt en slikt. Hoe kan hij nu ooit worden als papa? Oma heeft al niet eens genoeg geld om eten te kopen. Dan is er al helemaal geen geld om naar school te kunnen. Nee, hij zal nooit meester kunnen worden. Hij kan het maar beter vergeten ...

‘Weet je wat’, haalt oma Lavoe uit zijn gepeins, ‘als jij nu nog eens wat meer termieten gaat vangen, dan maak ik van het laatste restje meel een pannetje nsima. Dan hebben we vandaag in elk geval te eten. Misschien zelfs wel genoeg. Morgen zien we wel weer ...’

‘Mag ik je helpen, Lavoe?’ vraagt Hilda.

‘Goed.’ Lavoe pakt zijn tak, waar hij een afgescheurd lapje citenge aan vastgebonden heeft. ‘Kom maar mee.’

Hilda stapt de hut in en komt terug met een leeg blikje. ‘Blijf je dicht bij Lavoe, meisje?’ Oma steekt haar vinger op. ‘Je weet het, hè? In het bos woont de toervogel!’